

SNOVÁ

„Můžeš být sebevětší bojovník. Ale někdy prostě nabydeš dojmu, že boj už neustojíš. A pak buď padneš, nebo se stane něco, co ti dá do nohou sílu, co tě zbaví křečí v nich a strachu znovu vykročit.“

Byla to její slova. Mou mysl už nikdy neopustí. Stejně tak jako tenhle sen, co se mi o ní zdál...

Orchestr, mnohohlasý zpěv, divadlo. Velké, prostorné, osvětlené, a přitom pohlčené zvláštní, jakoby kouřovou clonou mlhy. Uvědomuju si, že to tu znám. Že už jsem tu byl. Je to pražské Stavovské divadlo. Ale namísto modré dekorace je vše potaženo červenočernými zlatavými sukny. Lustry jsou mnohonásobně větší než ty, které jsem tu viděl při návštěvě baletního představení, na něž nás zavedla naše průvodkyně v Praze, ale záhy chápu, že je to proto, že visí jen několik

metrů nad zemí, blízko hlav všech těch, kteří se tu sešli. Na tomhle podivném představení či bále či co se to tu vlastně odehrává...

Nevím, co tu dělám. Vidím masky všude kolem sebe. Víří v podivném, jakoby zpomaleném reji. Kvůli splývavě průsvitným hábitům lze znát, že všichni přítomní jsou pod nimi nazí. Na tvářích škrabošky, ale těla prakticky odkrytá. Zcela odhalení zpěváci a zpěvačky, které zakrývá jen barevný mlhovinový kouř vypouštěný v pravidelných intervalech odkudsi z orchestríště, jsou rozestoupeni na jevišti – spolu s celým orchestrem (všichni hudebníci hrají též nazí, jen dirigent má na hlavě impozantní klobouk a na těle pouze průsvitné smokinové sako) – a s dramatickými gesty zpívají pro ty, kteří se promenují pod nimi v hledišti, kde nejsou standardní sedadla v řadách, jen několik zajímavě tvarovaných křesel u zdí a k tomu zdobné lenošky a gauče volně v prostoru tak, aby nebránily tanci a přitom umožnily unaveným či opojeným přítomným se usadit, kdykoli se jim zlíbí.

Poznávám tu hudbu, která zní z jeviště. Je to Mozartovo *Requiem*, část „Introitus“. Představení muselo teprve začít. Hrají Mozartovu poslední, nedokončenou skladbu v místě, kde proběhla premiéra *Dona Giovanniho*.

Ve způsobu chování hostů i jejich tanci, v těch zvláště zvláštních a přitom dynamických, trhavých pohybech, je něco animálního, děsivého, živelně spalujícího. Jen já se nehýbu, stojím na místě. Sám sebe nevidím, nevím, jak vypadá má tvář, vidím jen své ruce a nohy a trup. I já jsem oděný v rozvlátném splývavém kusu spíše průsvitné látky, ale v oblasti mé pánve je nadýchaná tak, že nedokážu poznat, jestli jsem pod ní nahý. Chci přinutit svou ruku, aby mi pomohla jeden ze záhybů odhalit, ale vůbec neposlouchá příkazy mozku. Přesto

tuším, že nahý jsem, a ten pocit mě trochu svírá, snad studem, snad chtíčem – protože ženy kolem mě jsou všechny krásné. A musím uznat, že muži, kteří se kolem nich motají jak motýli a vyzývají je k tanci nebo s nimi laškují na gaučích, také.

Neznámá žena s bohatým účesem z černých kadeří a mladou tvář, kterou škraboška zakrývá jen velmi úsporně v oblasti kolem očí a po levé straně líčka, se přede mě vyzývavě postaví. Chápu, že se mnou chce tančit. Mé nohy jsou ale jako přilepené k zemi. Nedokážu je odpoutat. Podívá se na mě zklamaně a plouživě trhavým pohybem se jako Medúza odplíží k někomu jinému, směrem do davu, kde mi mizí.

Chci ji zavolat zpět, ale nemůžu. Jsem němý, nehnutý pozorovatel. Sleduju dění na lenoškách. Laškování, flirt, vášnivé polibky. Jen já jsem upíchnutý na místě. Je mi trapné pozorovat jako voyer ty druhé, protože nikdo jiný to nedělá, každý si hledí sebe či svého protějšku nebo lačně loví v řadách korzujících.

Objevují se přede mnou další ženy, nádherná zrzka s vlasy po pás, jejíž tělo ve mně probouzí zvířecí chtíč a zelené oči se mě úpěnlivě snaží přemluvit, ať udělám ten jeden jediný krok k ní. Ale já prostě nemůžu. Hudba plyne do části „Kyrie eleison“, čas se posouvá. A pak najednou skladba utichne a veškeré dění ustane. Na jevišti stronzo. V hledišti se rázem všichni seběhnou do špalíru, který vede středem místnosti. Lenošky a gauče mizí, zůstávají jen křesla u zdí a země jako by se rozestoupila – odněkud z jejího nitra stoupá do naprostého ticha skrze podlahu, rozpínající se jako zip až k nohám přítomných, Venuše, Siracl, s tvářmi zcela odhalenou, prostovlasá, s drahokamy posetým diadémem, v jehož středu se proplétají dva ornamentální hadi rubínovým srdcem. Je překrásná.